

Димчо Дебелянов

На пет-шест разкрача едвам
се...

На пет-шест разкрача едвам се
дървета, здания съзират –
мъгла бездънна – силуети
край мен изпъкват и замират.

Вървя и мисля: колко лесно
в мъглата тежка непрогледна
бих могъл – срещнал нещо женско –
тъй както ща да го погледна!

И мисля още: колко лесно
бих могъл някъде да влезна,
набързо нещо да закача
и пак набързо да изчезна!

Дочувам шум: деца в мъглата
въртят се, крият се, играят...
Вървя и мисля: колко лесно
ще смаже някое трамваят!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6200>]